

Słowo na niedzielę 19 maja 2019 r.- V Niedziela Wielkanocna

(Dz 14,21-27; Ps 145,8-13; Ap 21,1-5a; J 13,31-33a.34-35)

Bóg jest dobry dla wszystkich, a Jego miłosierdzie nad wszystkim, co stworzył. Bóg działa przez ludzi. Otwiera poganom podwoje wiary. Czyni wszystko nowe i daje nowe przykazanie miłości.

Apostołowie realizują Nakaz Misyjny Chrystusa, który powiedział: „Idźcie i nauczajcie (czyńcie uczniów) wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem”. Paweł i Barnaba (pomaga im Jan zwany Markiem) kończą swoją pierwszą podróż misyjną. Rozpoczęli od Cypru, by następnie dotrzeć do Salaminy; Pafos; Perge (tutaj odłącza się Marek i wraca do Jerozolimy); Antiochii Pizydyjskiej; Ikonium; Listry Derbe; powrót do Listry; Ikonium i Antiochii Pizydyjskiej. Później odwiedzają Pizydję, dotarli do Pamfilii, nauczają w Perge i dotarli do Attalii, skąd odpłynęli do Antiochii Syryjskiej. Czytany fragment w dzisiejszej liturgii ukazuje działalność misyjną Pawła i Barnaby w Derbe. Znajduje się tam żydowska synagoga, w której Paweł głosi z sukcesem Ewangelię. Wielu słuchaczy uwierzyło nauczaniu Pawła i przyjęło orędzie Zbawienia w osobie Jezusa Chrystusa. Wracając do Antiochii Syryjskiej Paweł wybiera dłuższą i bardziej niebezpieczną drogę, gdyż chciał odwiedzić jeszcze raz założone tam wcześniej wspólnoty. Jego celem było umocnienie młodych chrześcijan w wierze, a także ustanowienie starszych, czyli przełożonych w tych wspólnotach. Ze względu na krótki okres istnienia wspólnot, wyboru starszych dokonywali nie sami członkowie tych Kościołów, ale Paweł i Barnaba. Kierowanie wspólnotą nie było powierzone jednej tylko osobie, ale sprawowano je kolegialnie, na co wskazuje stosowana przez autora liczba mnoga- starsi. Kończąc opis pierwszej wyprawy misyjnej, św. Łukasz podkreśla, że dzieło, do którego apostołowie zostali powołani i które wykonali, pochodziło od Ducha Świętego. To On kierował kolejnymi etapami misji i z Jego inicjatywy misjonarze w pierwszej kolejności udali się do Żydów oraz do „bojących się Boga” pogan. Ewangelia była więc głoszona najpierw tym, którzy otrzymali Boże obietnice, a następnie dopiero poganom. Po powrocie do Antiochii nad Orontesem, zebrał się cały tamtejszy Kościół, a misjonarze (Paweł i Barnaba) złożyli sprawozdanie ze swojej blisko trzy lata trwającej podróży. Podkreślali

działanie Ducha Świętego, który towarzyszył ich poczynaniom oraz to, że Bóg stworzył podwoje wiary dla wszystkich, także dla pogan.

Czy potrafię dzielić się Chrystusem, swoją wiarą z innymi?

Psalm ten jest hymnem alfabetycznym (każdy wers zaczyna się od kolejnej litery alfabetu). Autor wystawia w nim Boga za Jego wielkość, królowanie na świecie i wierność. Wystawia wszechmoc Bożą, Jego majestat, przedziwne dzieła, dobroć i miłosierdzie. Na samym początku zaznacza, że Bóg jest Królem wszechświata, przewyższającym swoją naturą wszelkie stworzenia. Dlatego według autora cały świat jest zobowiązany do wystawiania Jego wielkości. Pierwszym motywem uwielbienia Boga jest Jego wielkość. Bóg jest nieskończenie wielki, co przejawia się w Jego działalności, w objawieniu się Jego majestatu, w Jego cudach. Dlatego lud głosi stale chwałę Jego dobroci i łaskowości. Autor łączy ze sobą pojęcia „wielkości” z „dobrocią” i „łaskawością”. W ten sposób wyraża wiarę w Boga, który posiada siłę stwórczą, ujawniającą się w utrzymywaniu świata. Głównym tematem psalmu jest królowanie Boga i Jego miłosierdzie, objawiane w dziele stworzenia i wyzwolenia. Autor w tym hymnie ukazuje Boga jako miłosiernego i łaskawego Ojca, który pomaga wszystkim poniżonym. Psalmista sławi Boga bliskiego, który zawsze ma ręce otwarte dla potrzebujących i uszy czule nastawione na wołanie ubogich. Potędze tego Boga poddane są wszystkie mocarstwa ziemi. Jeśli jednak nie będą oparte na Nim, popadną w ruinę.

Jak często dziękuje Bogu za Jego wielkość, dobroć i łaskawość?

Dwa ostatnie rozdziały Księgi Apokalipsy (21 i 22) opisują radosne dopełnienie się Bożego planu zbawienia. Pierwszym jego etapem jest nowe stworzenie. Nowe niebo i nowa ziemia (obraz zaczerpnięty z Izajasza) oznacza, że obecny wszechświat ustąpi miejsca nowemu, w którym nie będzie już żadnej niedoskonałości. Z odnowionego świata definitywnie zostanie usunięte wszelkie zło wraz z każdą formą cierpienia. Głos od tronu oznajmia, że nie chodzi tu wyłącznie o odnowienie całego wszechświata, ale o zbawienie rozumiane jako obecność Boga pośród Jego ludu, pełna komunika z Bogiem. W tym przełomowym momencie, po raz pierwszy w całej Księdze, Bóg sam przemawia bezpośrednio. Nowy świat jest miejscem wiecznego mieszkania zwycięzców, czyli zbawionych. Wykluczeni z niego zostali natomiast

ci, którzy przyjęli sposób działania złego (bestii). Wśród tych wykluczonych są też tchórze i kłamcy. Miasto Święte- Nowe Jeruzalem- jest ukazane jako naprawdę święta stolica nowej ziemi. Jej świętość i pochodzenie będzie z nieba i jest porównywane do Oblubienicy. To Nowe Jeruzalem jest darem łaski od Najwyższego. Bóg w sposób szczególny zamieszka w tym miejscu (przybytku), by być Bogiem miłosiernym i litościwym, który ociera wszelką łzę i chroni od wszelkiego złego.

Czy wierzę, że Bóg mieszka w świątyni i jest blisko mnie? Czy wierzę w Jego miłosierdzie i litość?

Wiersz trzydziesty pierwszy jest wstępem do mowy Chrystusa po Wieczery, która jest przez św. Jana opisana w rozdziałach 14-17. Jezus na początku (po wyjściu Judasza) mówi o swoim uwielbieniu, daje nowe przykazanie miłości i zapowiada zaparcie się Piotra. Wyjście Judasza to znak rozpoczęcia męki, ale Jezus zamiast o cierpieniu myśli o chwale, jaką męka i śmierć przyniesie Jemu i Bogu Ojcu. Mówi o swojej śmierci jako o zwycięstwie już odniesionym, chce bowiem dodać odwagi apostołom, aby później, będąc świadkami Jego zniewag, cierpienia i śmierci, nie zachwiali się w wierze. Przez mękę i śmierć uwielbiona zostanie ludzka natura Chrystusa. Bóg zaś zostanie uwielbiony w Nim, to znaczy w Synu Człowieczym. Uwielbienie Syna Człowieczego przez boga Ojca dokona się przez wskrzeszenie z martwych i podzielenie się z Nim władzą. To uwielbienie nastąpi już wkrótce- przez mękę, śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa. Przez śmierć Jezusa wypełni się w sposób doskonały wola Boża i Bóg otrzyma pełne zadośćuczynienie za grzechy. Jezus troszczy się o rozwój wzajemnej miłości swoich uczniów. Dlatego zostawia im nowe przykazanie miłości. Przykazanie to nie tylko pojedyncze polecenie, to wskazówka- rada- zawierająca wzór miłości Jezusa. Przykazanie jest nazwane nowym, ponieważ podaje nową miarę i wzór miłości : „jak Ja was umiłowałem”. Nowe jest również wzajemne miłowanie się. Potrzeba wzajemnej miłości uczniów wiąże się z odejściem Jezusa. To miłość ma być zewnętrznym wyznacznikiem ucznia Chrystusa. Po owocach tej miłości ludzie będą mogli poznać i uwierzyć w Chrystusa.

Czy jestem człowiekiem miłości? Czy potrafię służyć innym?